

זמן הענינים

7.....	חפֿטֿה ברָמָה
11.....	כַּבְנֵי מָרוֹן
15.....	מֵרוֹץ תִּרְנֻגּוּלִים
20.....	מִי קָרַע אֶת הַקְּשׁוּטִים שְׁלָנוּ?
24.....	חֲלֻקַּת תַּפְקִידִים בְּאַמְצַע הַלֵּילָה
29.....	שְׁלִישִׁיה וְעוֹד אַחַת
33.....	מִצִּילָנוּ מִיָּדָם
38.....	טִיל עִם מְזֻמּוֹר לְתוֹדָה
43.....	בְּתַצְפִּית עַל הַר בְּנֵטַל
47.....	לַעֲמֹד עַל הַר גֶּעַשׁ רָדוּם
51.....	גַּמְ"ח טִישִׁיו
56.....	חֲלָדוֹת מֵאַנְטָרְקָטִיקָה
61.....	מַצְאָתִי כָּד!
65.....	מָה עוֹשִׂים כְּשֶׁנִּגְמָרִים הַגְּרָבִים?
70.....	כְּדוֹר תוֹעָה וּמָה הוּא עוֹשֶׂה
74.....	זֶה לֹא מַצְחִיק כְּשֶׁהוּא מְצִיק
79.....	מֵאִיפֹה מְגִיעִים הַגֶּעְגּוּעִים?
84.....	דָּאָגָה בְּסוּרִיָּה
90.....	מְבַצֵּעַ יוֹס"ח
95.....	לְמִי שִׁכַּת הַמַּעְרָה הַסּוּדִית?
100.....	נִתְנוּחַ בַּחֲדָר הַכֶּתֶה
105.....	חֲלוֹן שְׁבוֹר וְקַפְסַת פְּלָאִים
109.....	חַג לִי שְׂמֵחַ?
114.....	לוֹלָנִים לְיוֹם אֶחָד

119	מְשֻׁלֹחַ שְׁלוֹם.....
124	מְשֻׁלֹחֵי מְנוֹת בַּחֲצָאֵי כּוֹסוֹת.....
129	פָּרָה אֲדָמָה בְּתַחֲפֹשֶׁת.....
134	הַחֶדֶר הַמְבֻלָּגָן שֶׁל יֶחֱזֶק.....
140	מָה תִּתְּנוּ לִי בְּעֵד תִּרְנַגְלֶת?.....
145	עַל מִצּוֹת וּמוֹצָצִים.....
150	שִׁקִּית חֲמָה מֵהַתְּנוּר.....
154	לֵבַד בְּמַעֲרַת אֶצְבַּע.....
158	350 פְּצָצוֹת בִּ-15 שָׁנוֹת.....
162	מִטּוֹת עַץ חֲדָשׁוֹת מֵהַנִּילֻנִּים.....
167	לֵאן נַעֲלָמוּ כָּלֶם?.....
171	אִיזָה נִסִּי!.....
175	אוֹרָה וְשִׁמְחָה בַּחֲשֻׁכָּה.....
180	הַיּוֹמָן כָּבֵר לֹא סוּדִי.....
184	הָהָר הַגָּדוֹל שֶׁל גְּלִית.....
189	הַשִּׁדְכָּנִית הַקְּטָנָה.....
193	מַעֲטָפָה עִם יְהוֹם.....
198	תַּעֲלוּמַת הַכֶּטֶב "מֵהָאוֹבֵד.....
203	הַחֶשֶׁן שֶׁהִדְלִיק אֶת הָאוֹר.....
208	בְּרוּזִים בְּרוּזִים בּוֹאוּ הַבֵּיתָה.....
213	חֶרֶבֶן הַבֵּית שֶׁל מֶר רוֹט.....
217	שִׁבְתָּ שֶׁל נַחֲמָה.....
222	מִי יַחֲלִיף אֶת הַמַּחֲלִיף?.....
229	אוֹצָר בְּלֵב הַגּוֹלָן.....

חברים ברמה:

אנחנו אפרים ומנשה, תאומים
זהים שאוהבים לשיר ולקטר,
לאו דוקא בסדר הזה...

אני אריאל ובזכותי נולד
הספר היפה הזה

אני משה, קפצתי כיתה,
ולא בגלל שאני הבן של
המנהל

אני יצחק, קצת מבוגר,
לא מעט שובב, והרבה
מצחיק

פרק 1 חפשה ברמה

"כלם על האוטובוס?" נשמע קולו הלחונן של חיים, דוד שלי. הוא לקח פקוד על ארגון הנסיעה הזו, ונראה לי שהוא קצת מתחרט. בכל אופן, לנהל פרויקט שבו צריך להעלות לאוטובוסים עשר משפחות על עולליהן ומזודותיהן, לחפשה שתארגן בערך חדש שלם, זו בהחלט לא משימה פשוטה.

"מי שלא פה - שיצביע!" קרא כעת דוד שלי בחגיגות, ואני שמחתי. אם יש לו מצב רוח לבדיחות - כנראה המצב אינו גרוע כמו שחשבתי. החיוך שעל פניו גלה לי, להפתעתי, שיכול להיות שהוא אפילו די נהנה.

נגשתי אליו, והצעתי את עצמי לעבר בין הנוסעים ולסמן ברשימה שכלם אכן הגיעו. הוא שמח על ההצעה שלי וצבט את לחיי. הסמקתי מאוד. בתור הנכד הראשון, אני אוהב מאוד את חיים, אחיה הצעיר של אמא שלי, שהתחתן רק בפסח האחרון. אבל מתי

הוא יבין שגם אני כבר לא התינוק שהוא הכיר? שבעוד שלוש שנים יחגגו לי בעזרת ה' בר מצוה?

"כלם כאן, חוץ ממשפחת בן-דוד", אני מודיע לחיים ויושב בחזרה במקומי, ליד אבא. הוא מנסה לצלצל אל הרב בן דוד, החזן הידוע, אך המנוי שלו אינו זמין. האחור של משפחת בן-דוד מטריד אותי. התאומים שלהם, אפרים ומנשה, לומדים אתי בפתה ומאחרים בקביעות. עכשו אני מבין שמדבר בהרגל משפחתי. "אנחנו נספיק להגיע בזמן, אבא?" אני דואג.

"אל תדאג, אריאל. השעה עכשו רק 10:20 בבקר", הרגיע אותי אבא. "בכונה קבענו לצאת מקדם. אמנם הנסיעה תקח לנו לפחות שלוש שעות ועוד מעט כבר מתחילים הפקקים, אבל עוד ישאר לנו בעזרת השם די זמן להתארגן לראש השנה בנחת". אם אבא רגוע, אז כדאי שגם אני אהיה.

עצמתי עינים ונחזרתי במוחי את מה שהביא אותנו, עשרים משפחות ירושלמיות, לצאת לחגג את כל חגי תשרי במקום מרחק ולא בבית הכנסת הרגיל שלנו.

זה התחיל בחפשה של המשפחה המרחבת שלנו מצד אבא ב'שוב לב הגולן' שבפרמת הגולן. כבר כשהגענו לשם נשמנו את האויר הצלול ואת המרחבים הירוקים, וידענו שנהנה שם מאוד. מחלון בית ההארחה ראינו את הר החרמון שהיה נראה כל כך קרוב אלינו! היו שם, ב'שוב, רפת גדולה ושטחים חקלאיים פוריים, גם מרחבי

דָּשָׂא עֲנָקִיִּים שָׂרַק מְחֻכִּים שְׂנִשְׁתוּבָב עֲלֵיהֶם, וְגָנָה מְעַנִּינָת וּמִלֵּאת
מִתְקָנִים, שְׂבִנְגוּד לְגָנָה הִירוּשְׁלִמִית שְׁלָנוּ הִיְתָה פְּנוּיָה כְּמַעַט לְגַמְרִי,
כְּאֵלוֹ חֻכְתָּה רַק לָנוּ.

"כְּנִרְאָה אֵין כָּאן הֶרְבֵּה יְלָדִים", אָמַר לִי מֹשֶׁה בֶּן דּוֹדִי.

"אוֹ שֶׁהֵם כָּלָם נִסְעוּ לְחֻפְשָׁה בִּירוּשָׁלַיִם", הִצִּיעָה אֶסְתִּי אַחוֹתִי.

בְּסוֹף הַסֵּתֶבֶר שְׂמֹשֶׁה צָדֵק, כְּרָגִיל, כִּי רָגַע לִפְנֵי שְׂעִזְבָּנוּ, נִגַּשׁ אֶל
אָבָא גִבְאֵי בֵּית הַכְּנָסֶת וְהִתְקַשָּׁה לְהַפְרֹד. "הַמוֹשֵׁב שְׁלָנוּ הוּא מוֹשֵׁב
מְסֻרֶתִי-דָתִי, אָבֵל הוּא הַדִּלְדִּל מְאֹד בְּשָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת", סִפֵּר.
"כְּשֶׁהִיָּיתָם כָּאן, סוֹף סוֹף הָיָה לָנוּ מִנְיָן לְכָל הַתְּפִלוֹת. בֵּית הַכְּנָסֶת
וַחֲדָר הַשְּׁעוּרִים שְׁקִקוּ חַיִּים כְּמוֹ שֶׁלֹּא הָיוּ הֶרְבֵּה זָמָן. אֲנִי מִתְקַשָּׁה
לְחֻשֵׁב עַל זֶה שְׂבִחְגִּי תִשְׁרִי שׁוֹב נֶאֱלָץ לְהִתְפַּלֵּל לֹלֵא מִנְיָן..." פָּעַם
רִאשׁוֹנָה שְׂרָאִיתִי אִישׁ מְבָגֵר כְּמַעַט בּוֹכָה. "מַר כֹּהֵן, יֵשׁ לָנוּ כָּאן
בְּקֻצָּה הַמוֹשֵׁב קְבוּצַת בָּתִּים חֲדָשִׁים שֶׁלֹּא אֲכַלְסָה. אוֹלֵי תַעֲשׂוּ
מִצּוָה וְתִגִּיעוּ אֵלֵינוּ כְּמָה מְשִׁפְחוֹת לְחֲדָשׁ תִּשְׁרִי?"

אָבָא שְׁלִי לָקַח אֶת זֶה לִלְב. אַחֵר כֶּן, בְּבֵית, הוּא סִפֵּר לָנוּ שְׂמֻצָּד
אֶחָד הוּא הִתְקַשָּׁה לְחֻשֵׁב עַל לַעֲזֹב אֶת בֵּית הַכְּנָסֶת הַקְּבוּעַ שְׁלוֹ
בְּיָמִים הַנּוֹרְאִים וּבְכָל הַחֲגִים, אָן מִצָּד שְׁנֵי - כִּי צָד יִסְרֹב לִיהוּדִי
הַזֶּה? הָרִי הוּא כָּל כֶּן צוֹדֵק בְּבִקְשָׁה שְׁלוֹ...

לָכֵן, הוּא נָסַע לְהִתְיַעַץ עִם רֹאשׁ הַיִּשִּׁיבָה. רֹאשׁ הַיִּשִּׁיבָה תָּמַךְ בְּצַעֲד
הַזֶּה, וְהִמְלִיץ עַל עוֹד מְשִׁפְחוֹת הַמִּתְאַיְמוֹת לְתַפְקִיד הַזֶּה.

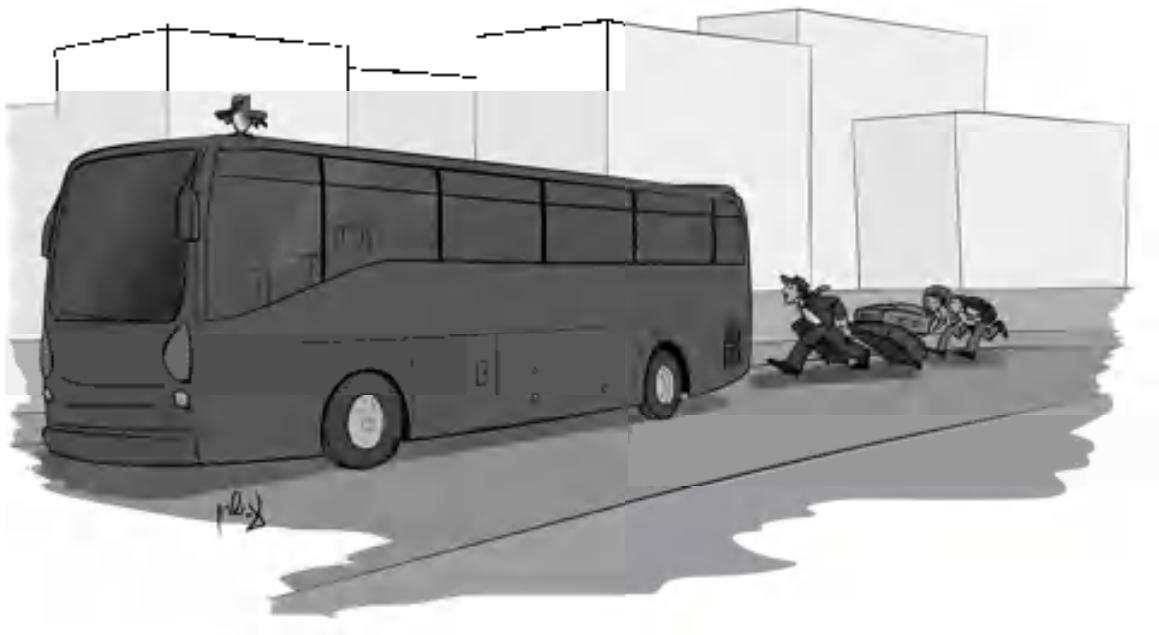
"בְּמָקוֹם שֶׁאֵין אֲנָשִׁים - הַשְׁתַּדֵּל לְהִיּוֹת אִישׁ, כֶּן כְּתוּב בַּמִּשְׁנָה בְּאֲבוֹת.

בעזרת השם נזכה להיות אנשים בחגי תשרי הבאים עלינו לטובה", הודיע לנו אבא בחגיגות כמה ימים מאחר יותר. כששמעתי שגם כמה משפחות של חברים שלי מהחידר יצטרפו אלינו - הצטרפתי גם אני להתרגשות.

"סליחה על האחור!" הגיע סוף סוף הרב בן דוד, אבא של אפרים ומנשה, מתנשף וגורר אחריו שלוש מזודות ענקיות. "קראו לי אתמול להיות שליח צבור בעצרת תפלה והתעוררות בכתל המערבי, שנמשכה עד מאחר. אז לאחר תפלת 'הנץ' תפסתי קצת תנומה...", הוא התנצל, ואני הסתרתי חיוך.

זה הזכיר לי את מעמד ההתנצלויות של התאומים בכיתה שלנו מדי בקר.

סוף סוף הרשיתי לעצמי לנשם לרוחה. כלם כאן, ואנחנו סוף סוף יוצאים לדור.

פרק 2

כְּמִינֵי מְרִינִין

הַתְּפִלָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּמוֹשֵׁב 'לֵב הַגּוֹלָן' הִיְתָה מְשֻׁנָּה מְאֹד. לְמֵרֹת שְׁלִיחַ הַצָּבוּר הָיָה אוֹתוֹ שְׁלִיחַ צָבוּר שְׁלָנוּ מִבֵּית הַכְּנֶסֶת בִּירוּשָׁלַיִם (אָבֵא שֶׁל אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה), וְלְמֵרֹת שְׁאֵת רַב הַמִּתְפַּלְלִים הַכְּרֵתִי (הַתְּפִלָּלוֹ אֶתְנוּ אֲרַבְּעָה יְלָדִים מִהַכְּתָה שְׁלִי וְעוֹד 12 יְלָדִים מִכְּתוֹת נְמוּכוֹת יוֹתֵר, וְאַפְלוּ חֲמִשָּׁה בְּנֵי דוֹדִים) - בְּכָל זֹאת הַרְגָּשְׁתִּי הַרְגָּשָׁה מִיְחָדָת שְׁאִין לִי בִירוּשָׁלַיִם וְאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ לָמָּה.

כָּבֵר סִימְנוּ לְהַגִּיד אֶת 'אָחוֹת קִטְנָה', וּבִקְשָׁנוּ בְּלֵב נִשְׁכָּר שְׁתַּכְלָה שָׁנָה וְקִלְלוֹתֶיהָ וְתַחֵל שָׁנָה וּבִרְכוּתֶיהָ. אֶת הַמַּתַּח מִיּוֹם הַדִּין שְׁהַשְׁתַּרְר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַקָּטָן, הָיָה אֶפְשָׁר מִמֶּשׁ לַחֲתוֹךְ בְּסִכִּין. אֶפְלוּ יִצְחָק, שְׁבִימִים כְּתֻקָּנוֹם הוּא 'לִיצָן הַכְּתָה', כָּבֵשׁ אֶת פְּנֵי בִמְחִזּוֹר וְהַתְּפִלָּל בְּרִכּוֹז.

וְהִנֵּה, בְּאַמְצֵעַ דְּרִשְׁתָּ הַהֲתַעֲוִרֹת שֶׁל אָבֵא שְׁלִי לִפְנֵי הַתְּפִלָּה,

שִׁמְעָתִי קוֹלוֹת מוֹזְרִים מְכוּוֹן הַפֶּתַח שֶׁל בֵּית הַכְּנֶסֶת. נִסִּיתִי לְהִתְעַלֵּם, אָבֵל הֶרְחָשִׁים לֹא הִפְסִיקוּ, אֲלָא רַק הִתְחַזְקוּ. חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי שֶׁבֶטַח הִגִּיעוּ עוֹד מִתְפַּלְלִים מִהַמוֹשָׁב הַסָּמוּךְ כְּדִי לְהִשְׁלִים מִנְיָן. הֵם וְדֹאֵי לֹא שָׁמְעוּ עַל קְבוּצַת הַ'יְרוּשָׁלָּמִים' שֶׁהִגִּיעָה לְכָאן לְכָל חֲגֵי תִשְׁרִי. אוֹיֵשׁ, הֶעֱפָתִי מִבֶּט מִסָּבִיב, הֵיכָן הֵם יֵשְׁבוּ עֲכָשׁוּ, כְּשֶׁכָּל הַמְּקוֹמוֹת תִּפְּוֹסִים עַל יָדֵינוּ?

הַצָּצָתִי רָגַע אֶל הַפֶּתַח וְגִלְתִּי כִּי הַמְּצִיאוֹת עָלְתָה עַל כָּל דְּמִיוֹן. מִהֲדֹלֶת הַצִּיץ רֹאשׁ צִמְרִי שֶׁל כְּבִשָּׁה! מִבֶּט מְרַכֵּז יוֹתֵר גְּלָה לִי כִּי מֵאַחֲרֶיהָ עוֹמְדוֹת גַּם שָׂאֵר חֲבֵרוֹתֶיהָ לַמְּרֶעָה!

מָה זֶה פֹּה?! לֹאִיפֹה הִגְעֵנוּ? לָמָּה רוּעָה הַצֵּאֵן לֹא קָשֶׁר אוֹתָן בְּדִיר לְפָנֵי הַחֵג הַקָּדוֹשׁ?! הִרְגָּשְׁתִּי אֵיךְ אֲנִי מִמָּשׁ מִתְחַרֵּט עַל שֶׁהִגְעֵנוּ לְכָאן, מְקוֹם שֶׁבּוּ נֹתְנִים לְכַבָּשִׁים לְהִרְגִּישׁ בְּבֵית בְּמָקוֹם הַכִּי קָדוֹשׁ, וְעוֹד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה! אֵיזָה מִין מְקוֹם זֶה? אֵילוּ אֲנָשִׁים?!

גִּלְתִּי שֶׁאֲנִי לֹא הִיֵּחִיד שֶׁהִבְחִין בַּצֵּאֵן שֶׁהִגִּיעַ לְהִתְפַּלֵּל. כָּל הַחֲבֵרִים שְׁלִי הָיוּ הַמוֹמִים לְפָחוֹת כְּמוֹנִי, וְרַק מִגְדֵּל קִדְשֵׁת הַיּוֹם הֵם לֹא אָמְרוּ מִלָּה וְרַק עָשׂוּ פְּרָצוּפִים מְלֵאֵי הַבָּעָה אֶחָד לַשָּׁנָה.

פִּתְאוֹם קָם אֶחָד הַמְּתַפַּלְלִים מִתּוֹשָׁבֵי הַמוֹשָׁב וּמֵהָר הַחוּצָה, כִּנְרָאָה כְּדִי לְהִשְׁיב אֶת הַכַּבָּשִׁים חֲזָרָה לַמְּקוֹמָן.

אָבָא שְׁלִי הִתְעַשְׁתָּ מִיָּד וְאָמַר: "תִּרְאוּ אֵיזוֹ הַמְּחֻשָּׁה מִתּוֹקָה סִידֵּר לָנוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדִיוֹק הַיּוֹם! יָדוּעַ שֶׁבְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּלָנוּ עוֹבְרִים לְפָנָיו כְּבִנֵּי מָרוֹן, כְּמוֹ כַּבָּשִׁים בָּעֵדֶר. הִנֵּה, יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן הַמְּחֻשָּׁה לְגִדְּל

היום הקדוש הזה. הבה נשתדל לאסוף עוד ועוד מצוות ולדון כל אדם לכף זכות, רמז, "כדי שהשם ידון גם אותנו לכף זכות ויגזור על כלנו שנה טובה ומתוקה".

כלנו ענינו "אמן", ואני החלטתי לדון את רועה הצאן לכף זכות. הוא בנראה מהר מאוד להתארגן לחג ולא נעל היטב את הדיר.

כשהסתיימה התפילה ויצאנו בחזרה לביתנו החדש, ספרתי על המחשבה הזו לחברים שלי. אבא טפח על שכמי בהתפעלות, ויצחק אמר מבדח: "אריאל, אנחנו במילא לא צריכים לדאג. הגענו למקום הנדח הזה במסירות נפש כדי להשלים מנגן ליהודים. יש לנו כף ענקית של זכות בשמים, ממש בגדל מצקת של מרק!"

כלנו צחקנו. אני שמח שמשפחתו של יצחק החליטה להצטרף לכאן. אתו בטוח לא יהיה לנו משעמם לרגע.

רגע לפני שהגענו הביתה רץ אחרינו אותו מתפלל שיצא להחזיר את הכבשים למקומן. "סליחה, הרב, על קבלת הפנים הגרועה!" הוא התנצל בפני אבא, מביט ומתנשף. "אני לא יודע מה קרה, נעלתי את הדיר בשני המנועולים, מבטיח. גם את השער הראשי. אבל הכבשים השוכבות האלו פרצו את כל המחסומים. זה אף פעם לא קרה לנו קאן! אני מבטיח שאחרי החג אתקין שער חדש מברזל!"

אף אבא חיך והרגיע אותו: "תנוח דעתך, ר' חנו! הקב"ה בכבודו ובעצמו החליט לשלח אלינו את הכבשים הללו כדי שגלמד מהן

מהו יום הדין ונתחזק בלמוד זכות ובמעשים טובים, והוא שפיע
בידן לפרץ את כל המחסומים. אתה היית רק השליח הטוב לך!"

הקשבת לי לדו-שיח הזה ושמחתי בשביל הקב"ה שיש לו יהודים
כאלה בעולם, שמכבדים אחד את השני גם כשהם לא נעים. במיוחד
שמחתי על שהצלחתי לדון את אותו יהודי פשוט לכף זכות, למרות
שהיה לי קל, וידעתי שבעזרת השם תהיה לנו כאן שנה
טובה ומתוקה.

